जनाह

यज्ञस्य सर्वेसमारं वेदीं यज्ञस्य विस्तृताम् । इवने वर्त्तमाने तु सर्पाणां तच्चको गतः। इन्द्रं प्रति भयात्तीं । इं चाहि मामिति चात्रवीत् ॥ भयभीतं समाचास्य खासने सनिवेश्य च। इदावभयमत्वर्धे निर्भयो भव पन्नग । ॥ तमिन्द्रभ्राणं ज्ञाला सुनिह् ताभयं तथा। उत्तद्भी । इयदुद्धियाः सेन्द्रं क्षवा निमन्त्रणम् ॥ स्त्रतस्तरा तचकेण यायावरक्तलोइवः। जास्तीको नाम धमाता जरत्कारस्तो सनिः॥ तवागता सनेवालस्तराव जनमेजयम्। राजा तमचैयामास द्वा वालं सुपक्तितम्॥") जनियत्री, खी, (जनियल + हीप्।) माता। इत्य-मर:।२।६।२६॥ (यथा, रघु:।१०।००। "के केयास्तनयो जर्च भरतो नाम भीलवान्। जनयित्रीमलक्षके यः प्रश्रय इव श्रियम् ॥") जनरवः, पुं, (जनेषु लोकेषु रवः प्रवादः ।) लोक-

वाद:। यथाइ लद्माग्यसेन:।

"परीवादक्तच्यो भवति वितयो वापि महतां
तथापुरविर्धानां हरति महिमानं जनरवः॥"
जनकोक:, पुं, (जन एव लोक:।) महलोंकोपरिभुवनम्। यथा,—

"चयं स हि महलाँक; खलाँकात् परमाद्भतः।
करपायुषो वसन्यत्र तपसा धुतकत्याषाः॥
दत्यं क्यां क्ययतोभगवहत्ययोः प्रिये।।
च्याई न विमाननाष्णनलोकं निनाय तान्॥
निवसन्यमला यत्र मानसा ब्रह्मणः सुताः।
सनन्दनाद्या योगीन्द्राः सर्व्वे ते हुग्रुवेरेतसः॥
च्यां यु योगिनो ये वे च्यत्वत्रद्वक्रचारिणः।
सर्वद्वदिनम्भंक्षाक्षे वसन्यत्र निम्मेलाः॥
महलाँकः चितेरू इमेककोटिप्रमास्तः।
कोटिइयेतिसंखातो जनो भूलाँकतो जनैः॥"
दित कान्दे काग्रीखरुम्॥

जनवल्लभः, युं. (जनानां लोकानां वल्लभः प्रियः।)
चितरोष्टितदृष्यः। इति राजनिर्घेष्टः॥ लोकप्रिये, जि॥

जनवादः, पुं, (जनेष्ठ लोकेष्ठ वादीश्यवादः।) जन-प्रवादः। इति इलायुधः॥ (यथा, व्याय्यासप्त-प्रत्याम्। ११६।

"भस्मपरवेशिप शिरिशे के इमयी लस्चितेन

सीवस्वयं जनवादी यदीवधिप्रस्यदृष्टितेति॥")
जनम्रुति:, स्त्री, (जनेभ्य: म्रुति: स्रवणम्।) सत्यमसत्यं वा लोकप्रवाद:। तत्पर्थाय:। किंवदन्ती २। द्यमर:।१।६।०॥ (यथा,

आयांसप्तायताम् । ३६५।

"पुंसां दर्भय सुन्दरि ! सुलेन्द्रभीषच्यपामपाठात्य।

जायाजितद्दति रूढ़ा जनश्रुतिर्मे यथो भवतु ॥")

जनस्थानं, क्षी, (जनस्य स्थानं भूभागः।) दस्क
कारण्यम्। दति जटाधरः॥ दस्कतारण्य
समीपस्थानिष्मेषः। यथा। द्याकुराजपुत्ती

दस्कः शुक्राचायंकन्यामरनां वनाहृष्टीला

मैथुनं द्वतवान् स सुनिस्तन् श्रुता राजानं

श्र्मा । यथा,—

"सप्तराचे राजासी सम्ख्यनवाहनः ।

पापनमेन साचारी वर्षं प्राध्यति दुनैतिः ॥

सर्व्यक्तानि यानीह जङ्गमानि स्थिराणि च ।

सर्वेषां पांयुवर्षेण चयः चिपं भविध्यति ॥

दृद्धस्य विषयी यावत् तावत् स्वनमात्रमम् ।

पांयुभूतमिवानसात् सप्तराचाङ्गविध्यति ॥

दृद्धस्य निषयी स्थायतामित्रवीचत ॥

सप्ताहाङ्गस्मसङ्गतः स चापि मस्तेजसा ।

तस्य दृद्धस्य विषयी विन्युप्रेनस्य सानुषु ॥

तदाप्रभृति काञ्चत्स्य ! दृद्धकार्ण्यसुध्यते ।

तपास्तनः स्थाता यच तव्यनस्थानस्थते ॥

"

दित रामायणम् ॥
(स्व रावणस्य स्वरदूषसप्रस्तीन सेन्यान्यासन् । यया, रामायणे । १ । १ । ४६ ।
"तेन तर्जेन वसता जनस्यानिवासिनी ।
विरूपिता सूर्पनसा राज्यसी नामक्रिपयी ॥"
"जनस्यानं नाम दक्षकार्य्ये रावस्वनतिविध्स्थानम् ।" इति तट्टीकायां रामायुजः ॥)
जना, ख्वी, (जननमिति । जन + वाङ्गकतात्
स्थानम् । उत्पत्तिः । इति सुम्बनोधम् ॥
जनान्तः, पुं, (जनस्य प्रदेशस्य स्थाः ।) देशः ।
इति धनञ्जयः । जेना इति पारस्थभाषा ॥
जनान्तिकम्, क्वी, स्थाक्षमाः । इति जिकासग्रेषः ॥ (एतक्षच्यं यथा, साह्यदर्पयी ।
"त्रिपताककरेगान्यानपवार्यान्या कथाम् ।
स्वान्यामन्त्रसं यत् स्थाक्षनान्ते तक्षनान्तिकम् ॥"

एतस चणोत्तमप्रकाप्यक्षम्। नाटके एव चस्य भूरिप्रयोगो इस्ति ॥ जनस्य चित्रकम्। जनसमीपच ॥)

जनाइनः, पुं, वि्षाः । इत्यमरः । १।१।१८॥ तज्ञामद्वात्यत्त्रयेथा। "समुद्रान्तवासिनी जन-नाको । सराव् अहितवान् जनाई न:। यहं भ वधे अहँक्च गन्दादिलादमः। किंवा जने-लीं केर ह्यते याच्यते पुरुवार्णानधी जनाईन:। चाई यातनागतियाचने कमी शि सनट्। किंवा जननं जन: भावे घण्। जनं जना चाईयति इन्ति भक्तस्य सित्तदलादिति जनाईनः। किंवा जनान लोकान बाईति इरक्षिब सं द्वारक लादिति जनाईन:। किंवा जनयति उत्पादयति लोकान् अश्रक्षेण व्हिक्त्तंता-दिति जनः जनेभारनात् पचादान्। अहिति इन्ति लोकान् इरक्ष्येय सं हारकारिलादिति यर्नः जनसासौ यर्नस्ति जनार्नः। किंवा जनान् लोकान् खहेति गच्छति प्राप्नोति रचणार्थं पालकत्वादिति जनाईनः।" इत्यमर-टीकायां भरत: ॥ * ॥ गयायां तस्य इस्ते जीवितस्य पिखदानविधियेया,--"नगहें नो भसाकूटे तस्य इस्ते तु पिखदः।

व्यासनीर प्रचवानीयां वचने व तिले विना ॥

जीवता दिधर्मभित्रं सर्वे ते विष्णुलोकगाः। यसु पिक्टो मया इत्तस्तव इस्ते जनाहेन ! । यसुद्धि लया देयसासिन् पिको न्दते प्रभी!। एव पिष्डी सया दत्तस्तव इस्ते जनाहेन।॥ चनकारी गते महां लया देयो गयाणिरे। जनाईन ! नमसुभ्यं नमस्ते पिल्लमोचर । ॥ पिल्पाच नमसुन्धं नमस्ते पिल्ररूपियो । गयायां पिष्टक्षेण खयमेव जनाइनः ॥ तं द्वा पुक्ररीकाचं सुचते च ऋणत्रयात्। नमस्ते पुष्डरीकाच । ऋणचयविमोचन !॥ लच्चीकाना ! नमस्ते भ्सु पिल्लमोचप्रदो भव । वामजानु च सम्याख नला भौमो जनाइनम् ॥ श्राह्मं सिपक्षकं सत्ता आहिभिनेशकोकभाक्। पिट्रभि: सद्द धर्माता कुलानाच प्रतिनं च । प्रिनायां यक्तरूपेय यक्तायक्तात्मना स्थित:। लच्मीश्रो विबुधे: बाई तसाहेवमयी शिला॥" इति श्रीवायुपुरायी चितवाराष्ट्रकाल्ये गया-माहास्रा १ अध्याय: ॥ 🛊 ॥ शालगामशिला-विशेष:। तसचर्यं यथा,---"वश्चचकानगरं जनार्नमिष्टी नमः।

"वश्रक्षकान्नान् जनाईनिमहो नमः। उपेन्तं गदिनं साविषद्मश्रकः । नमीश्सु ते।"

इति पाग्ने पातालख्ये १० अध्यायः ॥
"आरोग्यं भास्तरादिक्केन्द्रनमिक्केन्द्रताम्मात्।
आनम् प्रक्ररादिक्केन्द्रिकिमक्किक् जनाद्नात्॥"
इति कम्मेनोचनम्॥

जनाभनः,पुं (जनानश्वाति भक्तयतीति। अभ्य क् ल्यः।) हकः। इति राजनिर्धेष्टः॥ जनाश्रयः,पुं,(जनानां लोकानासाश्रयः।) सक्तपः। इत्यसरः।२।२।६॥

चितः, स्त्री, (जननिमिति। जन+ "जिन्धितभ्यासिक्।" उसां ३। १९६। इति इका।
जनिवधोश्वीत दृद्धिनिषेषः।) उत्पत्तिः।
इत्यसरः।१। ३। ३०॥ (यया, दृष्टवंशे। २०८। ३०।

"वनस्रत्योधधीं स्वेव युगपत् प्रतिपद्यसे।
वाताभावाय वसुधां पत्ते पत्ते जनिस्तव।"
जायते यस्याम्। जन + आधारे र्य्यः।) नारी।
माता। इति प्रन्दरनावली॥ (जायते सुख्मनयेति। कर्ये र्य्यः।) जनीनामगन्धहयम्।
इत्यसरटोकायां रायसुक्तटः॥

जिनता, ज्यो, (जायते वंशो यस्यामित जिनः।
ततः सार्थं कन्टाप्च।) जुना। इति श्रव्सरत्नावती॥ (जिनश्रव्दार्थः॥) जननकर्ते च॥
जिततं, जिन्न, (जन्मते सिति। जन + सिच् + क्तः।)
जत्पादितम्। यथा,—

"सेनाचरी भवदिभागनदानवारि-वासेन यस्य जनिता सुरभी रखशी: ॥" इति नेषधम् ॥

(यचा च इतिबंधे। १६१। १९। "असी १ इंकामयामि लांगहितं जनितो मचा। कृपनते सौच्य! प्रश्लनती सीदामि इहिंद हर्मला॥")